

Drie keer BAM

Het belang van ... goed kunnen schatten

Ik ben Ricco, trapezewerker in circus Vanondere. Om je geheugen even op te frissen: trapezewerkers zijn mensen die in een strak pakje in de nok van de tent aan een rekstok hangen. Je hebt daarbij een vlieger en een vanger.

Ik ben de vlieger. Dat betekent dat ik flink vaart maak met mijn rekstok, de rekstok loslaat en naar de andere rekstok vlieg. Daar hangt de vanger ondersteboven aan. Hij moet met zijn handen mijn handen grijpen zodat ik niet val. Mijn vanger is Gianni, mijn jongere broer. Heeft de spierballen van een worstelaar, maar de hersenen van een garnaal. En is een nul als het aankomt op iets goed inschatten ...

Het begon al bij het ophangen van zijn rekstok. 'Die stok moet een stukje lager,' zei ik voor de tiende keer. 'Je moet die touwen langer maken.'

'Welnee,' zei Gianni. 'Maak je niet zo druk. Ik ben een kei in het inschatten van afstanden. Die stok hangt precies goed zo. En trouwens, het komt niet aan op een centimeter meer of minder.'

Nou, mooi wel dus. Bij de eerste training maakte ik een perfecte dubbele salto, zweefde richting Gianni ... en was Gianni al voorbij voor ik het in de gaten had. Onze handen hadden elkaar gewoon gemist, op niet meer dan een centimeter.

BAM!

Toen ik drie weken later uit het ziekenhuis kwam, heb ik Gianni een gipsen neus aangemeten. Van zo'n twintig centimeter lang ... Met de opmerking dat 'het toch niet aankomt op een centimetertje meer of minder'.

Een tijdje later weer zoiets. Na mijn vorige val stond ik erop dat er een vangnet onder de trapeze gehangen zou worden. Eentje die het hele oppervlakte van de piste zou bedekken zodat het bij een eventuele volgende misgreep van Gianni niet weer zo'n landing zou worden. Daar stond ik dus met onze directeur in de piste. Hij keek eens naar de rekstok in de nok, toen naar de grond, trok aan zijn sigaar en zei: 'Tja Ricco, de zaken gaan niet zo goed.' (*Paf paf.*) 'We moeten echt beknibbelen. Trouwens, als ik het zo eens bekijk, schat ik dat we niet de hele vloer hoeven vol te hangen. De grootte van dat net komt niet aan op een metertje meer of minder.' (*Paf paf, rookwolk.*)

Dus wat gebeurt er? Komt er ergens in het midden van de piste een netje te hangen van een paar vierkante meter, niet groter dan een tafelblad.

Ik zeg nog tegen de directeur: 'Wat doet dat bikinibroekje daar aan die waslijntjes?' Hij kon wel lachen om de grap en stelde me gerust op zijn bekende spottende manier: 'Ach kom, Ricco,' zei hij. (*Paf paf, rookwolk.*) 'Gewoon niet vallen. En als je dat toch van plan bent: goed mikken, ha ha!' (*Paf paf, rookwolk.*)

Dus je begrijpt het al:

BAM!

Toen ik vier weken na die voorstelling weer uit het ziekenhuis kwam en op krukken voor hem stond, zei ik knarsetandend met mijn resterende tanden: 'Een metertje meer of minder maakt niet uit, hè?'

Ik nam zijn brandende sigaar uit zijn mond, draaide hem om, trok de elastiek van zijn broek naar achteren en wierp de sigaar in zijn broek. Ik wist dat de dichtstbijzijnde emmer met water ergens bij de ingang moest staan. En toen hij gillend en rennend die kant op rende onder het roepen van 'Water ... waar is hier water?', riep ik hem na: 'Nog een stukje verder, baas! De precieze afstand weet ik niet, maar ... het komt ook niet aan op een metertje meer of minder!'

Nu is het twee maanden later. Ik schrijf dit stukje vanuit mijn bed in het ziekenhuis. Nee nee, deze keer is het niet de schuld van Gianni of van de directeur. Het is mijn eigen schuld.

Ik had namelijk genoeg van al die valpartijen waarbij ik telkens het slachtoffer was terwijl de schuld bij een ander lag. Eerst bij Gianni die te lui was om de touwen van zijn rekstok wat langer te maken en de tweede keer bij de directeur die in zijn gierigheid een te klein vangnet had laten ophangen.

Dus *eiste* ik gewoon een vangtouw. Je weet wel: zo'n touw met een riem eraan. Je doet die riem om je middel en het touw zit goed vast aan een apparaat. Als je dan valt, blijf je lekker boven de grond in de lucht hangen, want je kunt onmogelijk verder vallen dan de lengte van het touw.

En daar had ik scherpe eisen aan gesteld. Deze keer hield ik voet bij stuk.

'Er wordt niet beknibbeld op dat vangtouw,' zei ik dreigend tegen Gianni en de directeur. 'Niks niet van *het komt niet aan op een metertje*

meer of minder. Want dat betekent bij jullie altijd *minder.*'

Ik draaide me boos om naar Gianni en deed hem na: 'Ik schat dat die rekstok zo wel goed hangt ... Puh!' Daarna keek ik de directeur boos aan en bootste zijn stem na: 'Ik schat dat het vangnet zo wel groot genoeg zal zijn.' (*Paf paf, rookwolk.*) 'Amehoela!'

Tjonge, wat was ik boos op die twee.

'*Minder* touw aan de rekstok, *minder* net voor het vangnet. Deze keer niet. Deze keer wordt het mooi *meer!*' Ik beende boos weg. 'En dan nog wat ... Laat dat *schatten* voortaan maar aan mij over!'

Tijdens de voorstelling maakte ik een foutje en miste de greep van Gianni.

'Niks aan de hand!' kon ik nog geruststellend naar hem roepen en ik wees naar de riem om mijn middel. 'Het vangtouw ... Tataaaaa!'

De arbeidsinspectie deed naderhand onderzoek naar het ongeval en moest toegeven dat de directeur niets te verwijten viel, dat hij zich stipt aan mijn eis van het vangtouw had gehouden en dat de lengte van het touw door mij inderdaad ietsje te lang was ingeschat ...

BAM!